

[Finansministeren.]

fale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Socialministeren (Strøm): Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om tillæg til og ændring i lov om erstatning til besættelsestidens ofre. (Genoptagelse af sager om invaliditetserstatning).

Loven af 1. oktober 1945 om erstatning til besættelsestidens ofre — erstatningsloven — indeholder en række bestemmelser, der tilsigtede at gennemføre en værdig sikring af frihedskampens ofre og ofrene for besættelsesmagtens overgreb m. v.

Herunder er der først og fremmest givet regler for ydelse af erstatning til dem, der blev invalideret, og til de efterladte efter dem, der omkom som følge af krigshandlinger eller krigslignende handlinger, herunder som følge af besættelsesmagtens eftersøgninger, fængslinger, interneringer og deportationer. Disse regler indeholdes i lovens afsnit 1.

Ved den nærmere udformning af reglerne i dette afsnit tog man sit udgangspunkt i lov af 27. marts 1934 om invaliderente m. v. til tilskadekomne militære værnepligtige, der atter hviler på principperne i ulykkesforsikringsloven af 20. maj 1933.

I overensstemmelse med, hvad der er fastsat i disse love, medtog man i erstatningslovens § 26, stk. 1, en bestemmelse om, at direktoratet for ulykkesforsikringen, til hvilket administrationen af lovens afsnit 1 var henlagt, var beføjet til at træffe bestemmelse om ændring i renten til en invalideret, når omstændighederne, der havde været bestemmende for fastsættelsen af renten, havde forandret sig i væsentlig grad. Ligeledes i overensstemmelse med de to nævnte love blev det endvidere fastsat, at sådan ændring af renten dog ikke kunne finde sted, når der var forløbet 5 år efter rentens første fastsættelse.

Mange af de sager om fastsættelse af invaliditetserstatning i henhold til erstatningslovens afsnit 1, der har været behandlet af direktoratet for ulykkesforsikringen, har imidlertid vist sig at frembyde forhold, der på afgørende måde afviger fra de sager, der kendes fra militærinvalideloven og ulykkesforsikringsloven. Dette gælder først og fremmest de tilfælde, hvor der er tale om

sygdomme pådraget under ophold i tyske koncentrationslejre, hvor de deporterede blev udsat for forhold, der lå helt uden for, hvad man hidtil har haft erfaring om. Sygdomsforløbet har da også ofte været anderledes, end man kunne påregne, og navnlig har de fulde virkninger af sygdommene i en del tilfælde først vist sig flere år efter, at den første afgørelse i sagen blev truffet, ligesom der er indtrådt tilbagefald, der ikke efter sædvanlig erfaring kunne forudses. Dette gælder eksempelvis i en række tilfælde, hvor de pågældende er ramt af tuberkulose.

Men var der forløbet 5 år efter direktoratets første fastsættelse af rente, har direktoratet ikke haft mulighed for at tage de pågældende sager op til fornyet vurdering.

Da det under hensyn til de særlige forhold, der foreligger vedrørende denne særlige gruppe af invaliderede, må føles mindre rimeligt, at man af den nævnte fristbestemmelse er afskåret fra at tage de omhandlede sager op til en ønskelig revision, foreslås det, at direktoratet for ulykkesforsikringen bemyndiges til, når omstændighederne taler derfor, at genoptage sager om ydelse af invaliditetserstatning i henhold til erstatningslovens afsnit 1 med henblik på ydelse af en yderligere erstatning, uanset at den nævnte frist af 5 år er oversiddet.

Ved invaliditetsbedømmelsen af de her omhandlede sager er direktoratet oprindeligt gået ud fra, at de pågældendes tilstand principielt måtte sammenstilles med andre i direktoratets praksis forekommende lidelser hos forsikrede. Det afgørende har herefter været en lægelig bedømmelse.

I den tilsvarende norske lov — der er af 13. december 1946 — er det om sager vedrørende ydelse af invaliditetserstatning fastsat, at der ved bedømmelsen af invaliditetsgraden skal tages hensyn til skadens medicinske art og størrelse i overensstemmelse med de principper, der gælder i de offentlige ulykkesforsikringer. Men ved siden heraf kan der tages hensyn til tilskadekomnes „yrke“ og hans muligheder for erhvervsmæssig fortjeneste før og efter skaden.

Det må erkendes, at en del af de afgørelser, som efter den danske erstatningslov er truffet ud fra den foran nævnte forudsætning, ikke synes fuldt ud at tilgodeses